

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: E. Galușceac)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Guzun, V. Clima, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

03 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Boris Gîrbu și de către Ministerul Justiției,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Boris Gîrbu împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Consiliul municipal Chișinău și executorul judecătoresc Radu Ciuchitu cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral, încasarea cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei din 05 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t a ț ă :

La 28 mai 2019, Boris Gîrbu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Consiliul mun. Chișinău și executorul judecătoresc Radu Ciuchitu cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului moral și material, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că a activat în cadrul Brigăzii de Poliție cu Destinație Specială „Fulger” al Ministerului Afacerilor Interne a participat la lupte pentru apărarea Independenței și integrității teritoriale a Republicii Moldova, fiind veteran de război.

A susținut că la 23 noiembrie 2010 s-a adresat cu o cerere către Primăria mun. Chișinău și Consiliul mun. Chișinău, în privința asigurării cu spațiu locativ în conformitate cu prevederile art. 35 al Legii cu privire la poliție nr. 416 din 18 decembrie 1990, cu toate modificările ulterioare; art. 13 lit. d), art. 15 lit. u) ale Legii cu privire la veterani nr. 190 din 08 mai 2003 și în conformitate cu prevederile art. 1, 28, 29, 35, 37, 42 și 44 ale Codului cu privire la locuințe nr. 306 din 03 iunie 1983.

De altfel, reclamantul a relatat că conform răspunsului parvenit de la Direcția Generală Locativ Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău la cererea prealabilă, i s-a comunicat că Direcția a examinat petiția referitor la asigurarea cu spațiu locativ și având în vedere că în mun. Chișinău s-a creat o situație extrem de dificilă cât privește asigurarea cu spațiu locativ a persoanelor care dispun de acest

drept, conform legislației și actelor normative în vigoare etc., din lipsa de surse financiare și spațiului locativ disponibil, Primăria mun. Chișinău nu poate soluționa problema locativă, etc..

Luând în considerație că nu a fost asigurat cu spațiu locativ de către autoritățile publice locale conform legislației în vigoare, reclamantul a fost nevoit să se adreseze în instanța de judecată la 31 ianuarie 2011 la Curtea de Apel Chișinău, depunând o cerere către Consiliul mun. Chișinău, prin care a solicitat obligarea Consiliului mun. Chișinău să-l asigure împreună cu familia sa, cu spațiu locativ conform normelor stabilite de legislația în vigoare.

Prin hotărârea din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Boris Gîrbu împotriva Consiliului mun. Chișinău; s-a obligat Consiliul mun. Chișinău să-i acorde veteranului de război Boris Gîrbu spațiu locativ pentru el și fiica minoră Cristina, în conformitate cu normele stabilite în art. 42 Cod locativ, conform succesiunii rîndului stabilit. Hotărârea respectivă devenind irevocabilă.

După intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești, reclamantul s-a adresat cu o cerere către executorul judecătoresc Oleg Ungureanu, prin care a solicitat contribuirea la executarea hotărârii judecătorești. Astfel executorul judecătoresc prin încheiere a dispus primirea spre executare a documentului executoriu și intentarea procedurii de executare, fiind obligat Consiliul mun. Chișinău să execute hotărârea, însă prin răspunsul parvenit de la Primăria mun. Chișinău s-a menționat că la momentul actual executarea hotărârii menționate nu poate fi posibilă din cauza lipsei spațiului locativ liber în mun. Chișinău.

La 03 aprilie 2012, Boris Gîrbu a înaintat la Curtea Europeană a Drepturilor Omului cerere pe faptul neexecutării hotărârii judecătorești din 05 aprilie 2011, însă cererea a fost declarată inadmisibilă, având în vedere existența remediei interne, adică Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

La 24 mai 2013, reclamantul a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției în temeiul legii menționate, însă întru-un final prin hotărârea din 01 octombrie 2013 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău cererea de chemare în judecată cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, obligarea executării, încasarea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată, a fost respinsă. Hotărârea respectivă fiind menținută prin decizia din 23 ianuarie 2014 a Curții de Apel Chișinău și încheierea din 30 aprilie 2014 a Curții Supreme de Justiție, prin care recursul a fost declarat inadmisibil.

Ulterior, reclamantul din nou, adică la data de 26 octombrie 2014 a depus cerere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului sesizând încălcarea art. 6 din Convenție „dreptul la un proces echitabil” și încălcarea art. 1 al Protocolului 1 al Convenției „dreptul la protecția proprietății”.

La rîndul ei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a informat reclamantul despre adoptarea deciziei în cauza IAL TEXGAL AURICA S.A. vs. Moldova și alte 60 de cereri, printre care și cererea reclamantului „Gîrbu contra Moldovei”, care au fost toate conexe și comunicate Guvernului Republicii Moldova.

Ulterior, la data de 06 mai 2016 reclamantul a depus o nouă cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției conform aceleiași legi care

oferă remediu național în caz de neexecutare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, astfel prin hotărârea din 05 august 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău a fost admisă parțial acțiunea reclamantului, fiind constatată încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel Chișinău și a art. 6 al Convenției precum și a art. 1 al Protocolului 1 adițional a Convenției. Prin aceeași hotărâre s-a dispus încasarea din contul bugetului de stat în beneficiul lui Boris Gîrbu a sumei de 15 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și 84 000 de lei cu titlu de prejudiciu material, cauzat prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii pentru perioada 25 mai 2013 - 25 aprilie 2016, fiind totodată hotărâtă repartizarea cheltuielilor de judecată pe seama pârâtului, iar în rest pretențiile reclamantului au fost respinse ca fiind neîntemeiate. Hotărârea menționată a fost casată de instanța de apel, or, prin decizia din 20 septembrie 2017 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul recurentului (reclamantului), decizia din 02 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău a fost casată cu menținerea hotărârii din 05 august 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău.

Cu referire nemijlocit la încălcarea dreptului reclamantului la executarea în termen rezonabil a hotărârii și încălcarea dreptului la protecția proprietății, s-a reiterat că hotărârea favorabilă acestuia nu a fost executată până la momentul adresării cu acțiune în instanță, în special de aproximativ 8 ani reclamantul nu este repus în dreptul de proprietate, termen care pentru reclamant este foarte mare, reieșind din faptul că locuiește cu familia în mun. Chișinău, achitând lunar pentru chirie câte 2 800 de lei.

A relatat că prejudiciul material în sumă de 98 400 de lei suportat pentru perioada neexecutării hotărârii judecătorești, adică 01 iunie 2016 – 01 iunie 2019, constituie totalul plăților de chirie, circumstanțe ce se confirmă prin înscrisurile anexate (contractele de locațiune, recipisă declarație a locatorului).

Reclamantul a menționat că dacă era să fie executată hotărârea de acordare a spațiului locativ reclamantului, atunci nu ar fi suportat cheltuielile de chirie.

Cu referire la prejudiciul moral evaluat la suma de 100 000 de lei, reclamantul a pretins că pentru aceeași perioadă nu a fost executată hotărârea, adică 01 iunie 2016 – 01 iunie 2019, astfel până la moment se află într-o stare continuă de imposibilitate de a-și realiza drepturile sale la executarea hotărârii judecătorești irevocabile.

Reclamantul a invocat în acest context un tratament discriminatoriu, totodată în perioada de referință a avut stare psihică încordată, având stare de stres, suferințe morale și psihice.

Reclamantul în cererea de chemare în judecată a reiterat o multitudine de cauze prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a expus privitor la dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești în corelație cu dreptul la protecția proprietății, drepturi protejate de Convenție.

Ca remediu național, reclamantul a reiterat Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Boris Gîrbu a solicitat constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel Chișinău și violării drepturilor reclamantului prevăzute de art. 6 din Convenție pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și articolul 1 al Protocolului

Adițional la Convenție de către statul Republica Moldova; încasarea de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, suma de 100 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral pentru neexecutarea aceleiași hotărâri judecătorești pentru perioada 01 iunie 2016 – 01 iunie 2019; încasarea prejudiciu material în mărime de 98 400 de lei, adică plata chiriei pentru perioada de 36 de luni; încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5 000 de lei, încasarea cheltuielilor de executare în sumă de 1 000 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 392 de lei, în legătură cu plata serviciilor pentru xerox.

Prin hotărârea din 13 septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a admis parțial acțiunea înaintată de Boris Gîrbu; s-a constatat încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel Chișinău și art. 6 a Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 1 Protocolul 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale; s-a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Boris Gîrbu suma de 20 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și suma de 98 400 de lei cu titlu de prejudiciu material, cauzat pentru neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel Chișinău, pentru perioada 01 iunie 2016 – 01 iunie 2019; s-a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Boris Gîrbu suma de 2 500 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică acordată și suma de 1392 de lei cu titlu de cheltuieli pentru judecarea cauzei. În rest, în partea încasării prejudiciului moral în sumă de 80 000 de lei și încasarea cheltuielilor pentru asistența juridică acordată în sumă de 2 500 de lei, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 28, vol. II).

Invocând netemeinicia hotărârii primei instanțe, la 18 septembrie 2019, Boris Gîrbu a declarat apel, prin care a solicitat casarea hotărârii primei instanțe în partea ce ține de încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de asistență juridică, cu emiterea în această parte a unui noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral (f.d. 37-64, vol. II).

La 18 septembrie 2019, Ministerul Justiției a declarat apel și a solicitat casarea integrală a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii înaintate de Boris Gîrbu.

Prin decizia din 05 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel declarată de Gîrbu Boris și cererea de apel declarată de Ministerul Justiției, și s-a menținut hotărârea din 13 septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a notat că atunci când se constată o neexecutare continuă (atunci când hotărârea rămâne neexecutată la momentul examinării), termenul nerezonabil se va aprecia doar de la data nașterii obligației de executare și până la ziua adoptării hotărârii cu privire la o eventuală constatare a violării/neviolării dreptului declarat de Articolul 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Legislația internă nu oferă o descifrare a noțiunii de „termen rezonabil”, însă prin obligarea respectării unui astfel de termen pentru executarea actului justiției, atât normele naționale cât și cele internaționale invocă administrarea justiției fără întâzieri neconforme de natură a-i compromite eficacitatea și responsabilitatea.

Neexecutarea nemotivată a actelor judecătorești, dispozițiilor, cererilor, delegațiilor, citațiilor, altor adresări legale, precum și lipsa de considerație față de judecată, atrag răspunderea prevăzută în prezentul cod și în alte legi.

Colegiul a reținut că în cadrul procedurii de executare au fost întreprinse multiple tentative de către executorul judecătoresc în vederea determinării Consiliului mun. Chișinău să execute hotărârea din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel Chișinău și anume să-l asigure pe Boris Gîrbu cu spațiu locativ, însă aceste acțiuni nu s-au soldat cu succes, organele autorității publice invocând ca temei de neexecutare, lipsa spațiului locativ liber în raza mun. Chișinău, fapt generat de procesul de privatizare a fondului de locuințe, ceea ce a redus substanțial imobilele cu destinația locativă aflate în proprietatea municipală, precum și absența fondurilor necesare pentru construcția spațiilor locative în vederea executării hotărârilor judecătorești privind asigurarea cu spațiu locativ a creditorilor urmăritori.

Ținând cont că Consiliul mun. Chișinău, în calitate de autoritate publică locală, până la examinarea cauzei nu a executat hotărârea din 05 aprilie 2011 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost obligați să acorde lui Boris Gîrbu spațiu locativ, Colegiul a considerat întemeiată concluzia primei instanțe referitor la constatarea încălcării continue a dreptului lui Boris Gîrbu la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Mai mult, instanța de apel a considerat a fi relevant faptul că anterior Boris Gîrbu a mai depus cerere de chemare în judecată cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, art. 6 a Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și art. 1 Protocolul 1 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, repararea prejudiciului material și moral, acțiune care a fost admisă parțial prin hotărârea din 05 august 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, devenită irevocabilă la 20 septembrie 2017, odată cu pronunțarea deciziei Curții Supreme de Justiție.

În hotărârea din 05 august 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău s-a constatat încălcarea dreptului lui Boris Gîrbu la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești pentru perioada de 35 de luni (25 mai 2013 – 25 aprilie 2016) și s-a încasat în beneficiul acestuia din bugetul de stat suma de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și suma în mărime de 84 000 de lei pentru prejudiciul material care rezultă din plata pentru chirie.

Astfel, Colegiul a reținut ca aplicabile cazului prevederile art. 123 alin. (2) Cod de procedură civilă, ce prevede expres că faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată, sunt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane.

La 03 martie 2020, Boris Gîrbu a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii cerinței de încasare a prejudiciului moral și cheltuielilor de judecată, cu adoptarea unei noi soluții de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată au aplicat eronat și au încălcat normele de drept material, ceea ce a dus la soluționarea greșită a cauzei,

au interpretat eronat legea precum și probele prezentate, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Totodată, în susținerea recursului s-au indicat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând totodată conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

La 15 mai 2020, Ministerul Justiției a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu adoptarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii depuse de Boris Gîrbu.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată au aplicat eronat și au încălcat normele de drept material, ceea ce a dus la soluționarea greșită a cauzei, au interpretat eronat legea precum și probele prezentate, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Totodată, în susținerea recursului s-au indicat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând totodată conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 05 februarie 2020.

Materialele cauzei atestă expedierea participanților la proces a copiei deciziei motivate prin scrisoarea de însoțire din 12 martie 2020 (f.d. 146, Vol. II), or, la actele cauzei nu se regăsește dovada recepționării de către recurenți a copiei deciziei recurate.

Astfel, recursurile declarate la 03 martie 2020 și la 15 mai 2020, sunt în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La data de 06 aprilie 2020, prin scrisoarea de însoțire nr. 2ra-787/2020, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs declarate de Boris Gîrbu cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data recepționării (f.d. 178, Vol. II) și la 18 mai 2020, prin scrisoarea de însoțire nr. 2ra-787A/2020, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs declarate de Ministerul Justiției cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data recepționării (f.d. 190, Vol. II).

La 26 mai 2020, Boris Gîrbu a depus referință, prin care a solicitat respingerea ca inadmisibil a recursului declarat de Ministerul Justiției.

Examinând temeiurile recursurilor declarate de către Boris Gîrbu și de către Ministerul Justiției, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile ca inadmisibile din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de către Boris Gîrbu și de către Ministerul Justiției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursurile declarate se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursurile declarate de către Boris Gîrbu și de către Ministerul Justiției ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibile recursurile declarat de către Boris Gîrbu și de către Ministerul Justiției, împotriva deciziei din 05 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat